

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 459/2011-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. N. P., Š., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 115/2010 a jeho uznesením z 24. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. N. P. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júna 2011 doručená sťažnosť JUDr. N. P., Š. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) v spojení s čl. 144 ústavy postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 115/2010 a jeho uznesením z 24. februára 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou doručenou okresnému súdu 1. júna 2010, ktorú doplnila podaním doručeným okresnému súdu 11. februára 2011, dožadovala vyslovenia neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ako aj vyslovenia porušenia ňou uvádzaných základných práv a slobôd, ku ktorým malo dôjsť tým, že *„žalovaný uviedol bez predchádzajúceho písomného súhlasu žalobkyne (sťažovateľky, pozn.) jej citlivé osobné údaje, a to predovšetkým jej rodné číslo“*.

Sťažovateľka v sťažnosti k tomu predovšetkým uvádza:

„Súd, ktorý začal konanie vo veci žaloby podanej ešte 01. 06. 2010, čo je v súlade s čl. 104, 105 Občianskeho súdneho poriadku stanovil svoju miestnu príslušnosť, ale neskôr, a to aj napriek ústavnému zákonu a postupu, ako aj v rozpore s konštantným príkazom Ústavného súdu, zamietol svoju príslušnosť vo veci ochrany základných práv a ľudských práv sťažovateľky, odmietol konať v jej veci, v súvislosti s čím 24. 02. 2011 vydal uznesenie č. konania 13 C 115/2010-146, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16. mája 2011, v deň doručenia tohto uznesenia sťažovateľky, spolu s úradným prekladom do jej materinského jazyka. V uvedenom uznesení Okresný súd Prešov definoval, že ochrana základných a ústavných práv patrí k výlučnej právomoci Ústavného súdu. Zároveň s tým súd v rozpore s Ústavou SR čl. 46, 2, 144 a v rozpore s čl. 89 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s čl. 104a Osp svojvoľne a nezákonne rozdelil žalobu na dve samostatné konania a vyčlenil z nej podstatu – ochranu porušených základných práva sťažovateľky na súdnu a právnu ochranu. Svojim protiústavným konaní súd vytvoril pre sťažovateľku stav denegatio justitiae - úplného odopretia spravodlivosti, čím prehľbil stav právnej neistoty sťažovateľky, ako aj prehľbil škodu a ujmu, spôsobenú porušením práv, ochrany ktorých sťažovateľka sa domáhala od súdu.

Súd odmietol konať, rozhodovať a chrániť porušené základné ľudské práva a slobody sťažovateľky v súvislosti s čím vytvoril stav denegatio justitiae, ktorý znamená odmietnutie

v poskytnutí súdnej a právnej ochrany jej porušených základných práv, a tým aj súd porušil medzinárodné dohovory, najmä Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rovnako ako aj hrubo porušil Ústavu, v prvom rade čl. 2, 46, 144 Ústavy SR.

Stav denegatio justitiae vytvorený pre sťažovateľku svedčí o porušení súdom jej základného práva na spravodlivosť, právnu a súdnu ochranu. Pričom sťažovateľka podotýka, že základné práva, ochranu ktorých žiadala pred Okresným súdom priamo súvisí s ochranou práva na spokojné používanie majetku na sumu vyše 300-tisíc eur. Na základe protiústavnej činnosti súdu sťažovateľke nebola poskytnutá právna istota v tomto smere, z čoho sťažovateľka aj vychádzala pri svojich požiadavkách pred Ústavným súdom v č. III o spravodlivom nároku na finančné odškodné.“

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu č. k. 13 C 115/2010-146 z 24. februára 2011 a aby vo veci samej takto rozhodol:

„1. Základné právo advokátky N. P. na súdnu a inú právnu ochranu a právnu istotu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR postupom okresného súdu Prešov vo veci č. konania 13 C/115/2010 bolo porušené.

2. Základné právo advokátky N. P. na prejednanie jej záležitosti so zárukou spravodlivého procesu zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov vo veci č. konania 13 C/115/2010 bolo porušené.

3. Základné právo advokátky N. P. na garanciu viazanosti sudcov pri výkone svojej funkcie ústavou, ústavným zákonom a medzinárodnými zmluvami, na základe ktorých je sudca povinný poskytnúť súdnu ochranu porušeným ľudským právam, ústavnému právu a základným slobodám v uznesení Okresného súdu Prešov vo veci č. konania 13 C/115/2010 bolo porušené.

4. Základné právo advokátky N. P. na pokojné používanie svojho majetku garantované čl. 1 Dodatkového protokolu a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov vo veci č. konania 13 C/115/2010 bolo porušené.

5. Ústavný súd zruší rozhodnutie Okresného súdu Prešov vo veci č. konania 13 C/115/2010-146 zo dňa 24. 02. 2011.

6. Ústavný súd vyzýva Okresný súd Prešov preskúmať žalobu advokátky N. P. zo dňa 25. 05. 2010 doručení Okresnému súdu Prešov dňa 01. 06. 2010.“

Alternatívne sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal „... návrh na konanie – žalobu advokátky N. P. vo veci ochrany jej základných ľudských práv a slobôd doručení Okresnému súdu Prešov..., a tým samým ochráni práva sťažovateľky a vyhovie jej požiadavkám vo veci samej“.

Sťažovateľka zároveň požaduje, aby jej ústavný súd priznal „spravodlivý nárok na náhradu škody vo výške 5 000 eur (päťtisíc eur), ktorú Okresný súd Prešov je povinný vyplatiť advokátke N. P., trvale bytom Š. do dvoch mesiacov odo dňa vyhlásenia uvedeného rozhodnutia“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal sťažnosť z hľadiska existencie dôvodov na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1. K namietanému porušeniu základných práv a slobôd postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 115/2010 a jeho uznesením z 24. februára 2011

Podstatou sťažnosti sťažovateľky je jej nesúhlas s napadnutým uznesením okresného súdu č. k. 13 C 115/2010-146 z 24. februára 2011 z dôvodu, že okresný súd odmietol „*konať vo veci žaloby podanej dňa 25. 05. 2010 namietajúcej ochranu základných práv...*“, pričom označeným uznesením vylúčil vec na samostatné konanie.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd namietaným uznesením z 24. februára 2011 návrh na určenie, že „*základné práva a slobody žalobkyne zaručené čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základné práva a slobody žalobkyne zaručené čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné práva a slobody žalobkyne zaručené čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné práva a slobody žalobkyne zaručené čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, zákonné práva žalobkyne zaručené zák. č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov podpísaním Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 5. 3. 2008 a Dodatku č. 1 zo dňa 5. 3.*

2008, v ktorom žalovaný uviedol bez predchádzajúceho písomného súhlasu žalobkyne jej citlivé osobné údaje o to predovšetkým jej rodné číslo, žalovaným boli porušené“, vylúčil na samostatné konanie.

V odôvodnení namietaného uznesenia okresného súdu sa okrem iného uvádza, že „navrhovateľka v návrhu na začatie konania spojila dve veci. Jednak určenie neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, pričom tento návrh je v právomoci všeobecného súdu, ako aj návrh na určenie, že základné práva a slobody žalobkyne boli odporcom porušené. Na konanie v tejto časti nie je príslušný všeobecný súd, ale Ústavný súd Slovenskej republiky. Z tohto dôvodu súd návrh navrhovateľky na určenie porušenia jej základných práv a slobôd vylúčil na samostatné konanie. Následne bude táto vylúčená časť návrhu postúpená podľa § 104 a) ods. 2 Ústavnému súdu Slovenskej republiky.“.

1.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s porušením čl. 144 ústavy

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná.

Podľa čl. 144 ods. 1 ústavy sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

Podľa čl. 144 ods. 2 ústavy ak sa súd domnieva, že iný všeobecne záväzný právny predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie, ktoré sa týka prejednávanej veci, odporuje ústave, ústavnému zákonu, medzinárodnej zmluve podľa čl. 7 ods. 5 alebo zákonu,

konanie preruší a podá návrh na začatie konania na základe čl. 125 ods. 1. Právny názor ústavného súdu obsiahnutý v rozhodnutí je pre súd záväzný.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd konštatuje, že vo svojej ustálenej judikatúre viackrát poukázal na vzťah tohto ustanovenia k čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavodarca vyjadril formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (napr. II. ÚS 71/97, III. ÚS 279/09). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07), a tak závery ústavného súdu vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy sa v celom rozsahu vzťahujú aj na namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, či nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Ústavný súd v nadväznosti na sťažovateľkou namietaný postup okresného súdu poukazuje na skutočnosť, že podľa zákona o ústavnom súde konanie pred ústavným súdom – za platného právneho stavu – nemožno začať tak, že všeobecný súd postúpi vec ústavnému súdu (bližšie k tomu napr. PL. ÚS 13/99). Všeobecný súd môže iniciovať

konanie pred ústavným súdom len v zmysle § 18 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde. Za situácie, keď okresný súd návrh sťažovateľky na určenie porušenia jej základných práv a slobôd vylúčil na samostatné konanie s tým, že vylúčená časť návrhu bude postúpená podľa § 104a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) ústavnému súdu, nekonal v súlade so zákonom o ústavnom súde. Správne je však odôvodnenie okresného súdu vzťahujúce sa na právomoc ústavného súdu rozhodnúť o návrhu sťažovateľky na určenie porušenia jej základných práv a slobôd.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na § 7 ods. 1 a 2 OSP, podľa ktorého v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ o nich podľa zákona nerozhodujú iné orgány, a preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov verejnej moci. Rozhodnúť o porušení základných práv a slobôd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy patrí do právomoci ústavného súdu. Z tohto dôvodu, ako je uvedené aj v odôvodnení napadnutého uznesenia, okresný súd v zásade správne uviedol, že príslušný na konanie o časti návrhu, ktorý sa týka namietaného porušenia sťažovateľkiných základných práv a slobôd (vyslovenia porušenia základných práv a slobôd, pozn.), je ústavný súd.

Tomuto konštatovaniu neprotirečí princíp subsidiarity, podľa ktorého je právomoc ústavného súdu vo vzťahu k všeobecným súdom limitovaná. V súlade s uvedeným princípom totiž ústavný súd rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd iba v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

V judikatúre ústavného súdu sa taktiež stabilne zdôrazňuje, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09).

K reálnemu uplatneniu právomoci ústavného súdu rozhodnúť o porušení základných práv a slobôd v zmysle čl. 127 ústavy môže vzhľadom na princíp subsidiarity dôjsť len vtedy, ak všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci svojím právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom v konkrétnej veci poruší základné práva alebo slobody, a to až po vyčerpaní všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov nápravy, ktoré zákon sťažovateľom na ochranu ich základných práv a slobôd účinne poskytuje. Uvedené predpoklady na uplatnenie právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ústavy v danom prípade zjavne nie sú naplnené, keďže v čase vydania namietaného uznesenia okresný súd právoplatne nerozhodol o podstate (merite) návrhu sťažovateľky.

Postup okresného súdu založený na tom, že použil procesnoprávnu normu [§ 104a ods. 2 OSP], ktorá sa na danú vec nemôže vzhľadom na princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu aplikovať, síce nie je podľa názoru ústavného súdu správny, ale v okolnostiach posudzovanej veci nemôže mať za následok porušenie sťažovateľkou označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to vzhľadom na skutočnosť, že tento postup nespôsobil reálnu ujmu na ústavou a dohovorom chránených právach sťažovateľky, a preto ho ústavný súd považuje z ústavného hľadiska za udržateľný.

Procesné pochybenie spočívajúce vo vydaní uznesenia okresného súdu o vylúčení časti návrhu sťažovateľky na samostatné konanie teda za daných okolností nedosahuje podľa názoru ústavného súdu ústavnoprávny rozmer, resp. nemá takú intenzitu, ktoré by v konečnom dôsledku mohli viesť k záveru o porušení sťažovateľkou označeného základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka namietala v spojení s porušením svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tiež porušenie čl. 144 ústavy, t. j. ustanovení ústavy, ktoré majú charakter ústavných princípov (odsek 1), resp. všeobecného interpretačného pravidla [odsek 2 (v danom prípade navyše zjavne neaplikovateľného,

pozn.)), a nie konkrétnych základných práv alebo slobôd garantovaných ústavou. Uvedené ustanovenia ústavy sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. V prípade, ak ústavný súd dospeje k záveru, že v danom prípade namietaným rozhodnutím orgánu verejnej moci nedošlo, resp. nemohlo dôjsť k porušeniu konkrétnych základných práv alebo slobôd, príp. práv vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, tak neprichádza do úvahy ani vyslovenie porušenia týchto ustanovení ústavy.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené odmietol sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1.2. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu má každá fyzická alebo právnická osoba právo pokojne užívať svoj majetok.

Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a slobôd hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj právo vlastníť majetok vyplývajúce z čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení tohto práva by sa mohlo uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy a tiež v čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. v spojení s ich porušením (IV. ÚS 326/07, IV. ÚS 278/2010).

Z uvedeného vyplýva, že porušenie základného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu možno v konaní pred ústavným súdom zásadne namietat' len v spojení s namietaním porušenia základných práv, resp. ústavnoprocených princíпов podľa čl. 46 až

čl. 48 ústavy, príp. v spojení s namietaným porušením čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že namietaným uznesením okresného súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak v danom prípade nemožno uvažovať ani o porušení jej práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Ústavný súd preto aj v tejto časti odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2. K alternatívneému návrhu sťažovateľky

Sťažovateľka sa v petite sťažnosti alternatívne domáhala, aby ústavný súd prijal jej žalobu adresovanú okresnému súdu na konanie a sám o nej (ako celku) rozhodol.

V súvislosti s týmto návrhom sťažovateľky ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy musí okrem iného obsahovať náležitosti uvedené v § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne, pričom musí obsahovať označenie, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde musí sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 obsahovať označenie

- a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,
- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,
- c) proti komu sťažnosť smeruje.

Sťažovateľka sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. júna 2011 namietala porušenie svojich základných práv a slobôd, ku ktorým malo dôjsť postupom okresného súdu a jeho uznesením č. k. 13 C 115/2010-146 z 24. februára 2011, t. j. za porušovateľa

ňou označených základných práv a slobôd považuje okresný súd. Alternatívnym návrhom sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd zároveň rozhodol o žalobe, ktorú sťažovateľka podala okresnému súdu, pričom z obsahu sťažnosti možno vyvodit', že ide (aj keď to výslovne sťažovateľka neuvádza) o tú časť žaloby, ktorou sa sťažovateľka (žalobkyňa) domáhala vyslovenia porušenia ňou uvádzaných základných práv a slobôd, ku ktorým malo dôjsť konaním fyzickej osoby (žalovaného, pozn.) a ktorú okresný súd vylúčil napadnutým uznesením na samostatné konanie.

Ústavný súd môže konať a rozhodnúť len o sťažnosti, ktorej súčasťou je právne perfektný návrh na rozhodnutie, teda taký, ktorý spĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti v zmysle už uvedených ustanovení zákona o ústavnom súde. Takýmto právne perfektným návrhom v zmysle zákona o ústavnom súde však nemôže byť „strohý odkaz“ sťažovateľky na žalobu, ktorú podala všeobecnému súdu podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Táto skutočnosť zakladá dôvod na odmietnutie alternatívneho návrhu sťažovateľky z dôvodu nesplnenia predpísaných náležitostí.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd ale považuje za potrebné zdôrazniť skutočnosť, že predmetom konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemôže byť *ratione personae* namietané porušenie základných práv a slobôd konaním (postupom) fyzickej osoby, t. j. osoby, ktorá verejnú moc nevykonáva (m. m. I. ÚS 139/04), a to vzhľadom na skutočnosť, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy predstavuje špecifický právny prostriedok ochrany pred porušovaním základných práv a slobôd orgánmi verejnej moci, a nie pred ich porušovaním fyzickými osobami alebo právnickými osobami, ktoré verejnú moc nevykonávajú (m. m. I. ÚS 103/03). Sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemôže teda smerovať proti konaniu či úkonom súkromných právnických osôb, či fyzických osôb (m. m. II. ÚS 133/04). Z uvedených dôvodov by bolo preto potrebné takúto sťažnosť (aj za predpokladu, že by inak spĺňala zákonom predpísané náležitosti) odmietnuť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Navyše, zo zistení ústavného súdu vyplýva, že Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uzneseniami sp. zn. 6 Co 71/2010, 6 Co 72/2010 a sp. zn. 6 Co 73/2010

z 8. decembra 2010 zmenil uznesenie okresného súdu č. k. 13 C 115/2010-9 z 30. júna 2010 tak, že „*odporca je povinný zdržať sa akéhokoľvek používania rodného čísla navrhovateľky (sťažovateľky, pozn.), a to aj pri používaní zmluvy o postúpení pohľadávky z 5. marca 2008 a jej príloh*“. Keďže krajský súd bol toho názoru, že argumenty sťažovateľky o zneužití jej rodného čísla sú dôvodné a vzhľadom na vysoký stupeň ochrany jej osobných údajov odvolací súd nemal pochybnosti o nevyhnutnosti dočasnej úpravy práv a povinností účastníkov predmetného súdneho konania, v konečnom dôsledku poskytol ochranu právam sťažovateľky vyplývajúcim predovšetkým zo zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov.

Za týchto okolností ústavný súd odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj alternatívny návrh sťažovateľky ako zjavne neopodstatnený.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky (vrátane jej návrhu na vydanie dočasného opatrenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. novembra 2011